

Agnete Laustsen (KF):

Da vi i december 1994 reviderede teaterloven med sigte på at tilstoppe en række huller, der fristede visse kommuner til kreativ tænkning for at opnå refusion, var vi mange ordførere inklusive mig selv, der udtrykte ønske om, at vi snart fik et helhedsoplæg på teaterområdet, et oplæg, hvori indgik teatermæssige visioner, et oplæg, der kunne få teaterfolk til at føle sig inspireret til nyt initiativ og udfoldelse, og et oplæg, der ikke blot havde regnskabsmæssige og budgetstyringsmæssige intentioner.

Budskabet er tilsyneladende ikke rigtig nået frem til ministeren, selv om hun ved debatten i december oplyste, at en revision af teaterloven var anmeldt i lovkatologet, og at hun så frem til, at denne – som ministeren udtrykte det – blev ret spændende, når vi kom dertil i foråret.

Nu står vi på Folketingets fjerdesidste arbejdsdag med et forslag, som ministeren selv betegner som en fortsættelse af den revision, der begyndte i december 1994, altså en fortsættelse af noget regnskabs- og budgetstyringsmæssigt, men intet, der rummer visioner eller kunstnerisk inspiration, selv om denne bestemt ikke manglede på den store, spændende teaterkonference, ministeren i januar afholdt på Louisiana.

Mens vi således fortsat må vente på åndens vingesus, vil vi da fra konservativ side udtrykke sympati for, at ministeren gerne vil have mere styr på teaterudgifterne, således at ikke enhver, der stiller sig op med en budcykel og rød papnæse, kan erklære sig som egnsteater med krav på støtte.

Opdeling af egnsteatre i forskellige kategorier afhængig af storby- eller egnstilknytning kan måske nok være en helt god idé, men jeg ved ikke rigtig, om de givne tilskudsrammer giver tilstrækkelig mulighed for udvikling af aktiviteter og produktion, ligesom teaterlivet jo i øget grad vil blive gjort afhængig af kommunernes og amternes velvilje.

Ordningerne forekommer umiddelbart meget bureaukratiske, om end vi med tilfredshed noterer, at der skal indgås 4-årige aftaler, hvilket kan medvirke til bedre overblik og også bedre planlægning.

Vi ser med nogen skepsis på den stilling, Teaterrådet agtes tillagt som udviklingsrådgiver, administrativ koordinator m.m. for at tilgodese, at der er tale om kvalitet. Vi går – er det næppe nødvendigt at sige – helhjertet ind for kvalitetskrav, men kan der ikke tænkes andre og måske mere lokale kontrolmyndigheder?

Forslaget forudses grundet den automatiske 50 pct.s-refusion til egnsteatrene at ville medføre ca. 43 mio. kr. i ekstraudgifter for Kulturministeriet, men, må jeg sige til den kære minister, de kan måske – for at komme med et godt råd – hentes i Kulturfonden. Det er da en overvejelse værd, om ikke andet så dog for en dels vedkommende.

Forslaget har trods sin sene fremsættelse endnu ikke været sendt til høring hos de berørte parter, så disses reaktioner må vi jo så vente med, til vi mødes til efteråret og dér med glæde genoptager denne sag.

Villy Søvnal (SF):

Da SF's ordfører, fru Margrete Auken, er forhindret, skal jeg på vegne af SF fremføre, at forslaget jo kommer til at ligge i udvalget sommeren over, hvor der bliver mulighed for at stille mange flere spørgsmål.

Vi savner, at forslaget har været til høring hos de parter, der skal leve med det både i storbyerne og amterne og kommunerne, og vi har heller ingen melding fra teatrene.

Det, der er vigtigt at fastslå, er, at ca. halvdel af de nuværende egnsteatre ligger i storbyerne, og lovforslaget betyder en form for nedlæggelse af disse teatre som egnsteatre. Det er altså et temmelig drastisk forslag. I stedet for den hidtidige egnsteaterordning foreslås nu, at de fire storbyer får en sæk penge som bloktilskud. Hidtil har hver eneste indførsel af bloktilskud på kulturområdet betydet starten på serviceforringelser. Vi har først og fremmest set det på biblioteksområdet. Hvorfor ønsker staten at være forpligtet over for teatre uden for storbyerne, men ikke i storbyerne? Den mest kritiske udlægning er, at vi her har at gøre med en straffeaktion over for de storbyer, der har villet og turdet satse på et spændende teaterliv, spændende alternativer til de store gamle institutioner, landsdelsscenerne.

De fleste af de teatre, der nu ikke længere har egnsteatersikkerheden, spiller børne- og ungdomsteater. Når staten således trækkes ud af en forpligtelse over for disse teatre, kan man med rette spørge: Hvor er så de mange fine ord fra de festlige lejligheder om at prioritere støtten til børnekultur højt?

Vi vil derfor bruge sommeren til at stille en række spørgsmål: Betyder det her, at vi svigter den teatergruppe, der især har trivedes under egnsteaterloven, nemlig de mindre teatre i storbyerne? Hvor meget vil der blive givet til dem